

“Amentü billâhi ve bi'l-yevmi'l-âhir” iki rükn-ü imanidir. Bu iki rükne niçin tılsım-ı müşkülküşa deniyor? Sadece bu iki rükün mü saadet kapısını açıyor? Diğer iman esasları niçin nazara verilmiyor?

“Bir harf kâtipsiz, bir hane ustasız olmayacağına” göre, şu muhteşem âlemi kim yaratmıştır? Bu âlemi insanın hizmetine kim vermiştir?

Daha önemlisi, henüz insan yatılmamışken bu kâinatı insana göre kim planlamış, her şeyi insan merkezli özelliklerle kim donatmıştır?

İşte Allah’a iman bu ve benzeri bütün soruların cevaplarını verir ve kâinatın tılsımını, muammasını çözer, halleder.

Ancak iş bununla kalmaz. Böyle bir âlemin her şeyiyle imdadına koştuğu, her ihtiyacına cevap verdiği insan, niçin ölmekte, öldükten sonra hiçliğe mi gömülmektedir? O zaman bu âlemdeki harika nizam, muhteşem icraatlar sonsuz rahmet tecellileri hiçlikle mi son bulmaktadır? Bu önemli soruyu da ahirete iman halleder.

Bunlar her aklın sorduğu ve cevabını aradığı sorulardır. Peygamberler bu soruların cevabını öğretmek üzere gönderildiği gibi, kitaplar da bunun için indirilmiştir.

İnsan akli, bu iki sorusunun cevabını bulmadıkça meleklerle de kaderle de fazla ilgilenmez. Hiçlikle son bulan bir sistemde meleklerin var olup olmadığı, yahut her şeyin planlı ve programlı yürütüldüğü o kişiyi fazla ilgilendirmez.

Demek oluyor ki, bu iki iman rüknü insanın sorularına cevap verdikten sonra kişinin diğer iman rükünlerine iman etmesi beklenir.